

DE WILDE ROEP

BLAD TER ONDERZOEK VAN DE KERKGESCHIEDENIS

ZONDAG 45 EN HET KENNEN VAN DE KERKGESCHIEDENIS – DE LEEUWEN VAN REFORMATIE EN REGRESSIE

‘Als je de oude schrijvers niet kent, fladder je maar een beetje.’

G.H. Kersten (1882-1948)

Laat je eerste vraag niet zijn hoe je gelukkig kunt worden, maar hoe je het goede kunt doen, kunt volgen en kunt zijn, en dan gaat het niet zomaar om het goede, maar om het beste. Het gaat erom hoe je iets kunt betekenen. Bovenal moet je van de zonde loskomen en de zonde overwinnen, want de zonde vernietigt alles. We leven in het tijdperk van de zondeval, buiten het paradijs, en de mens blijft maar vallen. Zonde wordt vandaag de dag goedgepraat en niet erg gevonden. Natuurlijk moet men wel weten wat zonde is en wat zonde niet is, waar de heidelbergse catechismus ook op wijst. Zondag 1 stelt dat we moeten weten hoe groot de zonde en de ellende is. Eerst moet je de vijand kennen voordat je de vijand kunt overwinnen. Ook moet je weten hoe je de zonde moet overwinnen, zoals zondag 1 stelt. Zondag 1 praat de zonde dus niet goed. We hebben het over de jaren 1500 als we het over de heidelbergse catechismus hebben, ten

tijde van de reformatie, vlak voor de tachtigjarige oorlog, het geuzenverzet tegen de Spaanse overheersing. Zondag 33 stelt dat we de zonde meer en meer moeten haten en ontvluchten, want God is vertoornd over de zonde.

Zondag 45-52, het laatste gedeelte van de heidelbergse catechismus, gaat over het gebed, over het onze vader. Zondag 45 stelt dat er vaste grond moet zijn voor gebed. Kersten wijst op psalm 3 waar de dichter moest slapen. Het gebed begint met zwijgen en luisteren en een worsteling. Het loopt van Maria naar Ruth die aan de voeten van Boaz in slaap viel. Eerst moeten de vleselijke werken gedooft worden en uitgeschakeld.

In de jaren 1800 werd het thema ‘wederkeer’ naast de reformatie belangrijk, want de kerk was zich aan het moderniseren tot een liberale koningskerk die hen onder vleselijk gezag brachten. Toen Rome terugkwam zeiden de regressief-gereformeerde vaders: Wij gaan terug naar Duitsland en Israël. Ken de kerkgeschiedenis om door dit doolhof heen te komen. De sleutels liggen in de kerkgeschiedenis.

Toen de koningssynode kwam in 1816 en daar een boekje van werd opgesteld waar een ieder zich aan moest houden, smeed Ledeboer het boekje uiteindelijk van de kansel af en begraf het in de tuin. Hij was degene die de wilde jongens, de geuzen van het verzet, zou leiden, want de strijd tegen de Roomse en Romeinse overheersing ging door. Uit de afscheidingen van de koningskerk kwamen de kruiskerken voort en de Ledeboeriaanse kerken, en dat waren wilderniskerken van het verzet. Reformatie moest gekoppeld worden aan wederkeer tot de natuurvolkoren, de natuurwaarheid die al gegeven was en waarvan men zich had afgekeerd. De Reformatie moest dus gekoppeld worden aan de Regressie, anders zouden ze vastlopen in de koningskerk. De kruizing tussen de kruiskerken en de ledeboeriaanse kerken werd in 1907 de gereformeerde gemeente.

Na Ledeboer kwam Kersten, die vanuit de kruiskerken deze kruizing had opgezet. Hier kwamen alle wilde jongens, alle geuzen, tezamen. Ze zaten nog helemaal vast in letterlijkheden en vleselijkheden, en waren dus eigenlijk nog heel materialistisch Rooms, maar het was een begin.

Laten we kijken naar de hermitische

catechismus van 2005, door de hemel gegeven, waar in plaats van zondagen de sabbathen worden besproken :

Zaterdag 1. Waarom kunnen wij het mes in de zogenaamde reformatie zetten ?

Antw. Omdat de reformatie haar eigen inquisitie had, en veel roomse gruwelen op een andere wijze voortzette.

Zaterdag 2. Waarom is de reformatie rooms ?

Antw. Omdat de reformatie dezelfde belangen had als de roomse kerk en het roomse rijk, nl. macht.

Zaterdag 3. Heeft de reformatie ons dan geen goeds gebracht ?

Antw. De reformatie is de eerste stap geweest in het verlossingsplan van de Heere om ons vrij te maken van de duistere middeleeuwen.

Zaterdag 4. Wat heeft de roomse kerk voor goeds gedaan ?

Antw. Zij is de voorbereidende verlossing geweest uit de romeinse onderdrukking.

Ziet u, het is dus niet zwart-wit. Kom niet te dichtbij, maar wees ook niet te veraf. Het is een gevaarlijk mijnenveld, het doolhof van de kerkgeschiedenis. Je moet eruit zien te komen.

De fakkel werd dus overgedragen van Ledeboer tot Kersten, beiden leiders van de wilde jongens tegen de koningskerk. Het was een grote opstand : de terugkeer, de regressie, in de reformatie, en daarom

zijn zij beiden regressief-gereformeerd, zoals ook Klaas Schilder dit was. En dat moet nog verder uitgewerkt worden.

Kersten werd in 1882 in Deventer geboren. In Den Haag sloot hij zich toen aan bij een kruiskerk, de gereformeerde gemeente onder het kruis, bij de predikant G. Maliepaard, die ook afgescheiden waren van de koningskerk. In 1895 volgde C. Pieneman G. Maliepaard op. Dit zijn dus de twee leermeesters van Kersten geweest. Hij begon al jong met het lezen en bestuderen van de reformatorische vaders. Hij zei : 'Als je de oude schrijvers niet kent, fladder je maar een beetje.' En dat is waar. Wij moeten de oude schrijvers kennen, hun geschriften, en in de regressief-gereformeerde beweging zijn daar vertaalsleutels voor. Het hoort ook bij het gebod : Eert uw vader en uw moeder. Zij zijn de vaders van het vrijgemaakte Nederland die hun leven hiervoor hebben gegeven. Het is een parelduik missie. Die parels hebben we zeker nodig om er doorheen te komen. Ken de kerkgeschiedenis. Ken haar valstrikken. Ken haar heil. Ken dat wat van de hemel aan ons gegeven was. Anders kom je vast te zitten, en kom je op een dwaalspoor, en fladder je inderdaad maar wat.

Er zijn heel wat hemelse geschenken door de geuzenvaders gegeven die de mens heeft weggeworpen, en

daarom komt de mens geen stap meer verder, omdat de mens schuldig is aan het verbreken van het vijfde gebod, zondag 39 :

zondag 39

Vraag 104: Wat wil God in het vijfde gebod?

Antwoord: Dat ik mijn vader en mijn moeder en allen die boven mij gesteld zijn, alle eer, liefde en trouw bewijs en me aan hun goede voorschriften en tucht met gepaste gehoorzaamheid onderwerp en ook met hun zwakheid en gebreken geduld heb, aangezien het God behaagt ons door middel van hen te regeren.

Het is dus de strijd tegen ondankbaarheid, zorgeloze ondankbaarheid. Pieneman noemde de ondankbaarheid de grondslag van het huidige bestaan, de oorzaak van de zondeval. Dat is een duivel, de duivel van ondankbaarheid. Daar moet je tegen strijden. Drijft hem uit je lichaam en uit je ziel. Drijft hem uit je hart. Spreek ertegen en gebiedt het weg te gaan. Laat ondankbaarheid je leven en het leven van je naasten niet vernietigen.

(Uit : Van Heidelberg tot Dordrecht, hoofdstuk 25, uitgave HRC, ingekort)

BESPREKING VAN CALVIJN'S COMMENTAAR OP PSALM 8

Het commentaar van Calvijn op psalm 8 is van een duizelingwekkende schoonheid. Nu is dat niet lichtvaardig

gezegd, maar vanwege de enorme diepte van een stuk geopenbaarde natuur, wat de mens zeker nodig had in zijn uittocht uit de klauwen van het materialisme van de katholieke kerk in de reformatie van de jaren 1500. Elke psalm die Calvijn besprak was als een stap dieper de wildernis in, verder weg van de gruwelijke dictatuur die de katholieke kerk had opgericht.

Is het wonderlijk verschijnsel van aarde en het leven onze moeder ? Vers 2 van psalm 8 spreekt : 'Hoe wonderlijk is Uw naam op de ganse aarde.' Calvijn stelt dat David niet slechts dankbaar wilde zijn naar de weldaad van God, wat overigens een zeer moederlijke weldaad is, maar David wordt vervoerd tot bewondering van haar. David had een lied voor haar geschreven. Het gaat de psalmist dan om de ruime stof van de orde in de natuur, maar meer nog om de eigen ervaring die de psalmist heeft, want dit is de meest schitterende spiegel, de ervaring van leven. In deze spiegel kan de psalmist God zien, oftewel de hogere natuurrede. Dit was volgens Calvijn geen passieve bewondering. Integendeel. Het was een oefening van godsvrucht. De psalmist wilde er deel aan hebben, en wilde er in opgaan, in het scheppingswerk van onschatbare waarde. Calvijn stelt terecht dat de naam van God niet slechts God is. Daar neemt Calvijn geen genoegen mee. Nee, het is de kennis. De psalmist bewondert niet het redeloze, maar de rede, de kennis. De psalmist gaat zichzelf niet te buiten aan loze ervaringen. Het is de ervaring van studie, van het leren kennen van de hogere natuur. Calvijn merkt dan terecht op dat het niet om het wezen God gaat, maar om de werken, om de deugden. God is geen zelfstandig naamwoord, maar een werkwoord, een principe.

(Uit : De Contextuologie, hoofdstuk 26, uitgave COAB)

BEELDEN VAN HET KUYPERIAANSE BLOED VAN IEDERE NEDERLANDER : DE HERDER EN ZIJN SCHAAPSHOND

Kuyper was een vader in de nederlandse kerkgeschiedenis, naast zijn functie als minister president van nederland van 1901-1905, en daarom van grote betekenis. Elke Nederlander heeft daardoor Kuyperiaans bloed in zich. Wat voor teken en belofte houdt dit in ?

Geniet van het weer en de natuur, en verdiep, versta. Maak er het beste van.

Geen enkele Nederlander komt om het Kuyper enigma heen, zowel in wereld als kerk, want niet alleen was Abraham Kuyper een vader des lands van 1901-1905 als minister president, maar tevens was hij een vader des kerks. Iedere Nederlander, zowel in kerk als in wereld, heeft dus Kuyperiaans bloed door hem heen stromende, omdat Kuyper een dubbel fundament was in Nederland, aan beide kanten, en hij bracht natuur en vernieuwing in het calvinistische fundament van Nederland. We ontkomen er dus niet aan, en nog steeds leven de mensen van eind 1800 begin 1900 in hun natuur kerk en hun natuur wereld, want wat je zaait zul je oogsten. Het werk is nog niet afgemaakt, en daarvoor zijn deze tijden van regressie, van terugkeer. Wij mogen bouwen aan het fundament, veranderingen aanbrengen waar nodig is, en verdiepingen, veel verdiepingen.

Abraham Kuyper was een wilde jongen, een natuur mens, die niet boog voor de oude heerschappij en de oude paadjes, maar ze ook niet zomaar wegwierp. Hij ging er literair, schilderachtig mee om. Hij trad op als een 1800-1900'se Amos, zoals in zijn dichterlijk theologisch boek 'honig uit den rotssteen' uit 1880.

Amos zei :

Ik haat, Ik veracht uw feesten, en kan

uw samenkomsten niet luchten.

Doe van Mij weg het getier van uw liederen, het getokkel van uw harpen wil Ik niet horen.

Maar laat het recht als water golven, en gerechtigheid als een immer vloeiende beek. (5:21, 23-24)

Kuyper zei :

'Boezemen de „treurigen Zions" u nog altoos weersin in, of wel kwam reeds het oogenblik, dat ge u tot hen voelt aangetrokken ? Tegenwoordig is dat „treuren Zions" onder de Christenen uit de mode. Alles moet juichen, jubelen, jubileeren. Hoe hooger hoe beter. Liefst overspannen. Op het luidruchtige af. Dit verraadt niet veel goeds.

Soms komt zelfs de vraag bij ons op, of het niet strekken moet, om een innerlijk ledig, iets hols in zijn geloof te bedekken. Zoals men tegenwoordig de lijkst onder kransen bedelft en het graf onder bloemenstrooisel maskeert, zoo strooit men ook kwistig met bloemen om het geestelijk graf der ziel.'

Hij noemt in dit verband Prediker 3:15 :

'Hetgeen geweest is, dat is nu ; en wat wezen zal, dat is alreeds geweest; en God zoekt het weggedrevene.'

Dit gaat over de regressie. Onze bron is in de geschiedenis die helemaal terugloopt tot het oer. De moderne tijden geven geen heil en hoop, want het is allemaal leeg genot. Kuyper noemt het voorbeeld van de seizoenen. Als het zomer is, dan is de winter weggedreven, maar God zoekt de winter weer op, en brengt het aan het einde van het jaar weer tevoorschijn. Dat is de cyclische, dialectische exodus. Het gaat in cirkels. Het vergeet niets, het verdiept alleen, als een wervelende orkaan tot het oer, waar de vur ook over spreekt in boek 1. Zo behoren wij te rijgen, zoals boek 3 van de vur stelt, in de balans tussen lijn en cirkel. Beiden zijn nodig. Het pad gaat dieper en dieper, en cirkelt telkens terug om zo nog dieper te kunnen, tot een natuurplek. We kunnen het verleden wel afdekken met een sluier, stelt Kuyper, maar toch is het er nog. De hemel diept het op. Zo rent de mens ook van zijn zonde weg en noemt het genade en vergeving, maar de hemel brengt deze zonden voor de ogen en dan moet de

mens het corrigeren, werk aan de winkel, de fouten herstellen. Als de mens alleen maar overvrolijk doet dan om het niet te hoeven zien, dan strijdt zo'n mens tegen de hemel. De hemel is dus ook op zoek naar de weggedreven zonden, stelt Kuiper. Eerst worden de zonden gebundeld, en dan pas worden de zonden in de diepte van de zee geworpen. Er is dus eerst werk aan de winkel. Het kan niet zomaar weggezongen of weggelachen worden. Alles doen medewerken ten goede is een werkwoord. Het kwaad doen medewerken ten goede.

De duivel biedt de mens schijnheil aan en valse rust, maar op Golgotha ligt het werkverbond. Wij mogen niet indutten op dit gevaarlijke terrein buiten het paradijs. Er is een oorlog te voeren. De duivel is een beeld van de verstikkende verdwaaste hoogmoed, waar Kuiper over spreekt en tegen waarschuwt. Het kaf wordt van het koren gescheiden. Werk daarom aan jezelf, en aan je wereldbeeld en kerkbeeld. De hoogmoed in de mens kan ook heel religieus zijn, want er is veel hoogheid van hart te koop in het westerse bolwerk van religie. Kuiper stelt :

'Och ! men loopt om zooveel. Men dweept, men zingt, men jubelt. Wat wordt er niet geslaafd en gesloofd op aarde. Ook in het Koninkrijk. En toch op dat eenig eene waar het op aankomt, wat merkt de mensch daar weinig op.'

Hij stelt dat de hemel bij de verbrijzelden van hart is. Dat gaat niet slechts om hen die buigen, want die kunnen zo weer rechtop staan. Neen. Het gaat om de geknakten. Wij moeten een geknakt hart hebben, stelt Kuiper. Anders kan de hoogmoed ons grijpen en meesleuren in duivelse stromen, en die zijn ook zwaar religieus, vroom, schijnheilig. Kuiper stelt dat de hoogmoed bij de mens telkens gekieteld en gestreeld wordt. Men vindt elkaar zo lief, men heeft zoveel 'lieve woorden' voor elkaar. Zo worden de dijken tegen de hemelse stromen steeds hoger, stelt Kuiper. Hij noemt het een ruilhandel in pluimstrijkende woorden. Amos streed ook zo tegen het bedrieglijke onrecht wat zich voordeed als recht door steekpenningen aan te nemen. Altijd weer waren de armen en de zuchtenden,

de verbrokenen, de wegwijnenden, de dupe van deze valse feestjes. Kuiper noemde het het laffe gevele van de gevierden. Ook Calvijn stelde dit soort praktijken aan de kaak, in het spoor van Amos, en Kuiper was dan ook neo-calvinistisch, verdiepend calvinistisch, in die zin. En dat was hard nodig in het ingedutte Nederland wat aan de drugs van de koning was. Er werd alvoor gewaarschuwd in de bijbel, maar men let niet op. Men is te druk bezig met de zonde. Men neemt het ervan, men houdt wel van een feestje. Kuiper liet een heel ander feest zien, een hemels feest in honger voortgebracht, in verbrokenheid des harten, het feest van oprechtheid. 'Acht geven op jezelf en elkander,' stelde hij, iets wat mijn opa en oma ook altijd zeiden. 'Geef acht.'

Het ongeknakte, en laat niemand ongeknakt wezen, is het kaf, wordt gedragen tot de oven in de buitenste duisternissen. Daar is alle hoogmoed slechts een stoppel. Stoppels zijn ook grondverbeteraars, net als mest. In die zin werken alle dingen mee ten goede. De bakker stuwt er zijn vuur mee aan om te bakken. Kuiper roept op tot het opwaken tot een hoger, edeler besef.

Kuiper noemt Lucas 10:3 : 'Gaet henen: ziet ik zende u als lammeren in het midden der wolven.' Hij noemt dat in de geschiedenis in de jaren van de eerste christenvervolging de Nero's kwaad en verwoed, zoals in het geuzenlied, 'christenbloed dronken.' En daarna werden de schaapjes Christi vermoord door de Spaanse wolven. Maar ook vandaag gaan de wolven op jacht. Het is niet slechts iets van de geschiedenis, en ze hebben het oorspronkelijke christendom, wat egypto-judeo en gnostisch was, totaal van binnenuit omver weten te werpen.

Kuiper stelt : 'Als ge nooit iets van wolven om u heen merkt, en alles om u heen in de wereld zoo goedig en vriendelijk blijft, en alle menschen wel van u spreken, vraag dan u zelf eens of : 'Ben ik wel een gezondene van de hemel ? Ben ook ik wel een lam onder de wolven uitgestuurd ?'

Kuiper stelt dat de herder vanwege het gevaar van de wolven een

tussendier heeft ingesteld : de hond. Maar waar is die hond vandaag de dag ? In het oorspronkelijke Egyptische 'christendom', het charisdom van het werkverbond, had God deze hond gezonden, maar wat heeft de mens ermee gedaan ? Die hond was Anubis, of in het Egyptisch jn-p, wat later in het Israelitisch Jona werd en nog later de wilde Johannes, of Johannes van de wildernis, die de mens terugleidde tot de natuur door de Jordaan. Het lam is even bang voor de wolf als voor de schaaphond, en dat moet ook wel. Als je die angst niet hebt, dan mag je je dus afvragen of je als lam tussen de wolven bent gezet.

We zijn dus niet alleen. Er is een herder, en er is een schaaphond. Het is zo rijkelijk geïllustreerd door Kuiper en door de egyptologie, en daarom is Kuiper ook het egyptische kheper enigma van de wedergeboorte na de nacht, het opkomen van de morgen. Dat is dus een mestkever die alle dingen ten goede doet mede 'werken', voor alle werkers. Hebben wij wel geluisterd naar de schaaphond die de herder tot ons heeft gezonden om ons te beschermen tegen de wolven, en om ons veilig door het wolven gevaar heen te leiden ? Het lam mag zo ook tot schaaphond. Daartoe was Kuiper gezonden.

(Uit : Leven op de Paradijs Aarde – deel 2, hoofdstuk 37, uitgave RGG)

HET DEKENTJE

'Dekentje, neem mij op hoog,' zei hij, terwijl hij op zijn dekentje boven de stad vloog. Hij wilde niet meer bij de mensen zijn, want die draaiden alles om wat hij zei. Hij vond het vreemd dat zijn dekentje bijna vleugels had en dat het kon vliegen, maar hij nam gebruik ervan. Hij was in zijn slaapkamer toen er een grote vlinder voor zijn raam verscheen, en hij keek naar buiten en zag niets dan wildernis, bossen, naaldbomen. Hij zag bergen, heuvels. Toen kon zijn dekentje vliegen, en hij hield zich eraan vast en klom er toen op. Dat was een heel geklauter. Hij voelde zich warm en veilig bij het dekentje. En hij volgde de vlinder

op zijn dekentje, en er leek een straal water uit de lucht te komen, uit een wolk. Ergens diep in het bos zette het dekentje hem neer, en hij sloeg het dekentje om zich heen. Zo liep hij verder door het zand, op blote voeten. Hij was van de mens verlost en wilde niet meer terug. Hij keek om zich heen of hij niet gevolgd werd. Hij werd alleen gevolgd door de vlinder. Er begonnen meerdere dekentjes uit het dekentje te komen. Hier kon hij een tent van bouwen. Maar het dekentje hield niet op, en steeds kwamen er meerdere dekentjes uit. Hij zou er een nieuwe stad van kunnen bouwen, zo in het bos, en dat deed hij ook. Het werd een bosstad gemaakt van dekentjes, en de vlinder was zijn enige vriend, en natuurlijk de dekentjes.

Hij had het altijd warm en op een dag was er een bosbrand. Zijn dekentje nam hem weer op, en vloog met hem weg, en alle andere dekentjes vlogen achter hem aan. Zij volgden de vlinder. Ze kwamen aan bij een bosmeer nog veel dieper in het bos, daar waar de bosbrand niet was. Ze vlogen over het bosmeer en daar bouwde hij opnieuw zijn kamp. Nu begonnen er nog meer dekentjes uit de dekentjes te komen. Hij hield het niet meer bij. Hij werd helemaal bedolven onder de dekentjes. Hij had het erg warm. Er begonnen bergen van dekentjes te ontstaan, en er doorheen waren tunnels. Hier zocht hij zijn weg. De vlinder wees hem de weg, en zijn eigen dekentje ging met hem mee. Na een hele lange tijd kwam hij uit de tunnels, en zag hij een meisje staan. Ze leek zo zacht als dekentjes. En hij noemde haar dekentje, maar ze sprak niet. Hij liet haar zijn dekentje zien, en ze gingen er samen op zitten. Toen vloog het dekentje met hen weg. Ze kwamen uiteindelijk toen aan bij een zee waar zeer hoge golven waren. Maar toen ze dichterbij de golven kwamen bleken het niets anders dan dekentjes te zijn. Het was een zee van dekentjes.

Opeens merkte hij dat het dekentje niet meer vloog, en ze vielen omlaag in de

zee van dekentjes. Toen werd hij wakker, maar de droom is hem altijd bijgebleven.

(Eerder verschenen in 'De Onkrant', Verzamelingen nr. 3)

DE GROTE MAALTIJD GODS

Welke krachten zijn er werkzaam in de tweede dood ? Hoe gaat het vernietigingsproces in de hel er eigenlijk aan toe ? Wij hopen u in deze studie hierop antwoord te geven. Wat is het doel van het kwaad ? Waarom laat God het zo lang bestaan ? Dat zijn ook zo wat vragen die er liggen. In het Woord van God lezen we dat de Heere vaak de aandacht richt op het noodzakelijke lijden om het koninkrijk der hemelen binnen te kunnen gaan. Enkele beelden die genoemd worden is het hele proces van zaaien en oogsten. Daar komt veel bij kijken. De hemel heeft ontzettend veel wetten, als een grote machine om alles goed te laten verlopen. Het kan handig zijn daar veel van af te weten. Ook een beeld wat we telkens weer terugzien in het Woord van God om dit proces te beschrijven is het fokken van vee. God mest eerst het kwaad vet, laat het dus eerst groeien, totdat het rijp wordt voor het oordeel, en er zo genoeg vlees is. Ik denk dat we vandaag de dag zulke gruwelijke vee-fokkerijen om ons heen zien, omdat de gemeente het beeld hiervan in de hemelse gewesten heeft verwaarloosd. Wij zijn geroepen om het kwade te fokken in de hemelse gewesten, om zo onze lasten te dragen, ons juk, ons door het lijden te laten tuchtigen. Maar de gemeente wilde overwinning zien op een andere, snellere manier. Niet alleen zijn wij geroepen om het gemeste vlees van de duivel te eten, maar ook zijn wij geroepen om het vlees van Christus te eten. Dit gebeurt dus allemaal in de hemelse gewesten, als in een symbolische beschrijving van de hemelse wetten, de hemelse machine, en dus niet in de aardse schaduw-reëliteit. Het is dus een beeld dat we niet letterlijk mogen nemen. Omdat de gemeente dit beeld heeft verzaakt zien we nu hoe het zich

letterlijk botviert op de schepselen rondom ons : het dier aan ons gegeven hebben wij als een stuk vlees behandeld, en zo doen we dat min of meer ook met elkaar. Tijd dus om Gods Woord te openen voor een ware benadering van vlees. Vlees in het Woord van God wordt dus gebruikt als een beeld. We lezen in nogal wat Oud-Testamentische profetieën dat God de vijand opspaat voor de slacht, en daar komt nogal het één en ander bij kijken. Aan het eind van deze studie zullen we dan ook zien hoe we tegen begrippen als hel en eeuwigheid moeten aankijken. Het is allemaal heel logisch vanuit Gods Woord te verklaren.

Er wordt in het Woord van God gesproken over het vlees van de vijand wat God eet tot verzadiging, en ook het vlees van Christus wordt Nieuw-Testamentisch gegeten tot verzadiging. De gemeente moet dan ook weten wat hiermee bedoeld wordt, en dit dan ook tot zich nemen, om zo niet ten prooi te vallen aan honger. Honger leidt namelijk altijd tot oneerlijke gevechten, en het zich richten naar andere valse alternatieven. De gemeente eet nu letterlijk het vlees van Gods prachtige schepping. De gemeente eet ook min of meer van het vlees van hun broeders en zusters. Vaak zijn wij voor elkaar niets anders dan een stuk vlees. Hoe vaak gaan gemeentes wel niet ten onder in uiterlijkheden, in mooie kleding die vooral duur moet zijn en er duur uit moet zien. Zo wordt de geest verzegeld en valt weg. Zo raakt de gemeente opgesloten, en trekt het de boze geesten aan die neerdalen om de zielen te slachten. Het is dus al een strategie van satan waar we elkaar aan hebben blootgesteld door alle nadruk op het vlees te leggen. Het vlees trekt de slagers van de hel aan. In veel gemeentes hangt er ook een geest van 'Wat ben jij dik geworden,' of 'Wat ben jij dun geworden.' In gemeentes hangt er dus al een grote vleeskeuring rond, en de boodschappen er omheen zijn subtiel. Alle aandacht wordt op verschillende manieren, en vaak ook heel tegenstrijdig, naar het uiterlijk verlegd, als de codes waardoor deze geesten werken. Iedereen krijgt opmerkingen over zijn of haar uiterlijk, positief en negatief, wisselend en tegenstrijdig, om hen in die vlees-box te houden. Dit is het werk van boze geesten veelal. Alleen door de geest

mogen wij opmerkingen maken over het uiterlijk van iemand, maar dan moeten we wel heel goed weten waar we mee bezig zijn. Het mag alleen door een profetisch woord van de Heere, als wij profetisch leven, met als doel zo iemand te richten op het geestelijke.

In het Woord van God, in het Oude Testament lezen wij dat de Heere door het eten van het gemeste vlees van de vijand dronken wordt. Dat is eigenlijk heel logisch, want door te eten worden dingen getransformeerd, en worden er nieuwe dingen gecreeerd. Eten leidt dus tot groei, tot andere inzichten en uitzichten, en dit leidt dus tot de ware vreugde, de dronkenschap des geestes. Wat we nu veelal om ons heen zien is de dronkenschap van satan. Toch lezen wij ook in het Woord van God dat de Heere de vijand dronken maakt. Het is een onderdeel van het oordeel. We lezen in het boek Jeremia dat die dronkenschap tot eeuwige slaap leidt. Hoe zijn wij er dan tot gekomen om te geloven in een eeuwige marteling van de goddelozen in de hel ? Hier staat, in Jeremia, dat God de vijand door dronkenschap heen leidt tot de eeuwige slaap. Wij denken bij oordeel vaak aan ziekte, dood, en dan eeuwig lijden in de put van de hel, maar hier zien wij toch hele andere dingen gebeuren. Wij mogen al die dingen naast elkaar leggen om zo een beter inzicht in de afdelingen van de hel te krijgen. Daarom zal deze studie een blijde boodschap over de hel zijn. De hel behoort namelijk tot Gods Heilsplan, Gods Liefde voor ons. Wat gaat er dan vooraf aan die dronkenschap die God op de vijand legt ? In Jeremia lezen we over de verhitting. De vijand wordt beschreven als een groep jonge leeuwen die grommen als leeuwenwelpen. Het is opmerkelijk dat zij 'tezamen' zijn. Zij hebben elkaar opgezocht, en dan worden zij volgens het Woord van God 'verhit'. Wat zou dat kunnen betekenen ? In het boek Openbaring lezen wij hoe ze het bloed van de martelaren drinken, en dat er dan een gevecht ontstaat. Ze zullen elkaar in de haren vliegen, want hun rijk is innerlijk verdeeld. We zien dus een aantal dingen waaraan God de vijand overlevert om zo tot dronkenschap te doen komen die leidt tot de eeuwige slaap. Ook wordt er in het Woord van God over 'vergetelheid' gesproken. Het bewustzijn van de vijand zal dus

verlaagd worden.

Eén van de prachtigste verhalen en diepste beelden in het Woord van God is de gelijkenis van de verloren zoon. De jongste zoon zegt zijn vader vaarwel, en eist zijn deel op. Hij reist naar een ver land waar hij zijn deel verkwaamt in een leven van overdaad. Dan komt de honger met het lijden, en uiteindelijk belandt hij tussen de varkens. Gelukkig loopt het wel goed met hem af, maar wat zien we in dit beeld ? De verloren zoon kwam gevaarlijk dicht bij de tweede dood, de hel, en die leidt gelukkig niet tot eeuwige marteling, maar tot de varkens, in deze gelijkenis, het beeld van de eeuwige slaap en vergetelheid. Ik weet dat velen worstelen met die beruchte tekst uit Openbaring waar het beest gepijnigd wordt tot in alle eeuwigheden, maar lieve broeder of zuster : pijniging leidt tot slaap, verdoving. Als we die andere teksten over Gods oordeel er naast leggen, dan zien we dat de pijniging van de tweede dood leidt tot dronkenschap en zo tot de eeuwige slaap. Het is een vernietigings-proces van het bewustzijn. Uiteindelijk heeft het beest min of meer zijn bewustzijn verloren, en slaapt dan. Het beest is een stuk vlees geworden dat gegeten gaat worden, dat wil zeggen : getransformeerd. Alles wat hij heeft opgeslokt zal zo weer bevrijd worden. Het beest gaat dus gegeten worden tot onze bevrijding. Wij zijn namelijk min of meer gevangen van het beest. Dit is dus a.h.w. de opstanding der verdoemden : Het zijn geen woeste leeuwen meer die ons in hun klauwen hebben en ons vervolgen, maar varkens. Dit is het teken van overwinning voor de gemeente.

Het vlees van slachtvee is een beeld wat God telkens weer gebruikt om het eeuwig leven uit te beelden, als een teken van overwinning voor de gemeente. De vijand is dus niets anders dan mestvee. Blijft u de vijand telkens voor u zien als een grote leeuw of als een groot beest, en blijft u u telkens richten op de geestelijke oorlogsvoering in plaats van op de geestelijke jacht en het proces van de geestelijke fokkerij, dan heeft u nog

niet veel van het Woord van God begrepen. Geliefde broeder en zuster : Er is een opstanding van de duivel, er is een genezing van één van zijn koppen die verwond was. Dit is het beeld van de overgang van de vijand van roofdier tot slachtvee. Dit is wat het Woord van God leert. Ook wordt dit proces veel vergeleken met een akker in het Woord van God. De akker is het beeld van groei. God heeft het kwaad laten bestaan, en laat het bestaan, zodat wij altijd genoeg voedsel zullen hebben, tot in alle eeuwigheden. Ook wordt dit vergeleken met de persbak waar de bloeddruiven van de vijand door de Voeten van Christus getreden worden, als de altijdgroeiende oogst van de wijngaard. Dat is ook de boodschap van Elia en Elisa : de olie en de meel zullen niet opraken. Ook is het de boodschap van de wonderbare spijziging waar het brood en de vis zich vermenigvuldigde. Nu zou u misschien zeggen : 'Dus we mogen vis eten.' Maar houd u goed in de gaten dat het om bovennatuurlijke vis ging. Waar kwam al die vis vandaan ? Uit de hemelse gewesten. In dat licht kunnen we ook zien hoe Christus met Zijn verheerlijkte lichaam een stuk gebakken vis at. Hij at vis uit de hemelse gewesten. In de hemelen zal de vis en het vlees altijd voor onze ogen groeien en vermenigvuldigen, opdat wij nooit meer honger hoeven te leiden, en nooit meer door roofdieren onderdrukt zullen worden. Dat is de heerlijke boodschap over de hel.

Christus is het Vrederijk Zelf. Alhoewel hij op aarde leefde, leefde hij tussen hemel en aarde in, waardoor hij de wonderen en tekenen deed. Als we daarom het verhaal over de kudde zwijnen lezen waarin Christus de uitgedreven boze geesten dreef, zodat ze zich van de heuvel in het meer stortten om zo te verdrinken, mogen we er zeker van zijn dat dit zwijnen uit de hemelse gewesten waren. Dit is ook een mooi beeld van wat God met de vijanden doet.

Hoe kunnen wij nu afrekenen met het beeld wat in de gemeente heerst elkaar te behandelen als een stuk vlees ? Dat kunnen we alleen oplossen als we de ware betekenis kennen hoe om te gaan met vlees. Wij moeten het vlees van Christus eten in alle heiligheid, om zo in

heilige verbinding met Hem te komen, en zo moeten wij ook Zijn bloed drinken. Maar zo moeten wij als volgelingen van Christus ook ons vlees en bloed geven, en elkaars vlees en bloed in Christus ontvangen. Dit is de Heilige Maaltijd van Christus.

Er zijn verschillende krachten van de tweede dood werkzaam in de goddeloze. Maar er zijn ook verschillende krachten van de opstanding van Christus die in de godvruchtigen werken. Door heilig met deze dingen om te gaan zal het ons ook tot dronkenschap leiden. Dit wordt in het Woord van God 'de grote maaltijd Gods' genoemd.

(Uitgave PSK)

HET DIEPERE KRUIS

Vaak zijn er patronen te vinden voor hen die met het diepere kruis in aanraking komen. Zij zijn als het ware door het klassieke kruis heengebroken, door het algemeen aanvaarde en algemeen ingeburgerde kruis. Zo komen zij dan tot het kruis van woede, het kruis van haat, en daarna tot het kruis van stilte. Vaak wordt dit door farizeeers als zonde bestempeld, wat dan ook veel gevoelens van schuld en verwerping met zich meebrengt in de lijdende. De lijdende aan het diepere kruis kan zich dan zelfs door God verlaten voelen, maar uiteindelijk brengt dit diepere kruis hem tot de diepere en verborgen delen van God, die niet zomaar toegankelijk zijn. Het zijn ontoegankelijke, duistere plaatsen waartoe de Heere zo'n lijdende brengt.

Zo ontstaat er vaak een soort wiel waaraan de gekruisigde steeds dieper in de sferen van de onderwereld terechtkomt. Vaak wordt zo'n lijdende verteerd door wroeging. Had hij nu maar niet dit gedaan, of dat gedaan, dan hing hij nu niet aan zo'n verschrikkelijk kruis, stond hij nu niet schuldig aan zo'n verschrikkelijke zonde. God spreekt niet meer tot hem, en hij hoort al helemaal Gods stem niet meer. De aarde, en vooral het geestelijke, was een paradijs voor hem, maar nu ? Wat is er van dat paradijs

overgebleven ?

En zo ziet hij om zich heen anderen die wel deel hebben aan die zegen. Zij zijn niet gevallen, de Heere heeft hen niet verstoten. Hij is de buitengeslotene. Zou hij ooit nog terug kunnen komen, of zal dit wiel waaraan hij hangt, waarvan hij denkt dat het zonde is, hem nog dieper brengen ? Waar een kruis voor zonde en schuld wordt aangezien wordt de ellende nog erger.

God lijdt aan een dieper kruis. Dit kruis is de oorzaak van Zijn woede, het diepere kruis. De woede kan erg uitputtend zijn, en leidt bij herhaling aan het wiel tot een heilige haat. En deze zakt uiteindelijk diep in een grote stilte, een groot, diep en geheim kruis, vol van raadselen. God spreekt niet meer. Zij die hem horen horen het verleden, het geschrevene, het gelezende, en die raadselachtige echo, als een orakel. God spreekt niet meer. Het is duister geworden in het hart van de lijdende, die het diepere kruis van God heeft ontmoet. God is stil geworden na de herhaalde klappen van het kruis, waar telkens Zijn woede en haat oplaait, als in een raadselachtig wiel. God spreekt niet meer. Alleen nog door raadselen en orakels. En wie kan die verstaan ?

Het is het onontkomelijke pad van het kruis voor hen die Hem waarlijk liefhebben, te komen tot het diepere kruis, waar het wiel draait, waar alles erger wordt, en te komen, zo diep, daar waar God niet meer spreekt. Hier luistert God niet meer, omdat Hij niet meer kan luisteren. Zijn oren zijn hier doof geworden door de klappen van het kruis. Deze plaats spreekt cryptisch, door raadsels en orakels. Dit is een hogere weg, om los te komen van het materiele. Zij die uiteindelijk dit pad niet opgaan worden vroeg of laat door de Mammon gegrepen. De Mammon is zo'n beetje de baas van het materiele christendom.

God spreekt niet meer. Zijn paden zijn vaag geworden. Door het diepere kruis komen we tot een versteende, bevroren God, monddood gemaakt door zijn volgelingen. Als dolle dwazen dansen ze om de paal heen waaraan ze hem hebben gekruisigd. Nee, God spreekt niet meer, omdat jullie zouden de oude profeten zeggen. Inderdaad, God spreekt niet meer. En God zal ook nooit meer tot jullie spreken. Hij heeft jullie overgeleverd aan de misleiding ... Dat is het woord van de profeten tot een joelende kerk. En wat zullen ze met die laatste profeten doen ? Waarschijnlijk ook aan een paal spietsen om er als zotten omheen te dansen. Nee, God spreekt niet meer. En Hij is ook niet meer van plan om het te doen. Het Eeuwig Evangelie zal als een orakel komen, als een pad voor de raadselachtigen, zij die tot het diepere kruis van God komen en willen komen. Ook zal het komen om de dwazen te verdwazen en de misleiders te misleiden. Resultaten kunnen verschillen.

Als het Eeuwig Evangelie komt, zullen ze net als bij de Bijbel zeggen : Het staat vol tegenstrijdigheden. Maar de Heere zendt Zijn Paradox tot de cryptischen, de schijnbare tegenstelling, want er zijn meerdere seizoenen, en je kunt de diamant draaien om van meerdere kanten te bekijken. Ook worden er meerdere talen gesproken. Het Eeuwig Evangelie zal dus een veelvoudig doel hebben, om de gelovigen binnen te halen, en de afvalligen af te scheiden. Het Eeuwig Evangelie zal komen als een zifter en een toetsers, een Eeuwig pad voor de rechtvaardige, een nieuw vuur, en tot een oordeel over de onrechtvaardige.

God spreekt niet meer. Ze hebben zijn mond gekruisigd, doorboort. God luistert niet meer, want zij hakten zijn oren af. Wilt u tot deze God komen, of wilt u verder gaan met uw papieren kruisje, als een idioot bloemetje op weg naar de bruiloft tussen Mammon en de gevallen bruid ? Zij pleegt overspel, want zij behoorde Christus toe. Zij hebben van de

Bijbel een boek van materie gemaakt. Zij hebben God bevroren.

Diep onderin de aarde woont God als de indiaan die door de christelijke kolonisten werd vermoord, opdat zij het Grote Amerika konden bouwen, het verborgen Rome, de verborgen Grootmoeder van Alle Hoeren. Wist u dat alles wat we om ons heen zien gebeuren, en wat gebeurde in de geschiedenis, naar boven kwam als een weerspiegeling van Eeuwige Realiteiten ? Zij kwamen aan de oppervlakte als verborgen boodschappen van God. Maar wij staarden ons blind op het papiertje, en ons papieren koninkrijk. Wat is bijvoorbeeld het kruis van de indianen, het bloed en gebeente waarop Amerika werd gebouwd ? Wat is het kruis van de Tweede Wereldoorlog, het Kruis van Zes Miljoen ? Wat is het ketterkruis, het kruis der heksen, en het kruis van hongerend Afrika ? Zijn wij niet geroepen om die kruizen tot ons te nemen ? Waarin God tot ons spreekt in verborgen taal ? Waardoor we kunnen zeggen : God spreekt toch nog ? Zijn wij niet geroepen om die kruizen aan te nemen ? Of staren we ons blind op een papiertje, en op Jezus aannemen, om vervolgens ons kruis van ons af te werpen ? Hoe komen wij tot Christus. Door het kruis ! Waar is dit kruis ? Op een papiertje ? Neen. Dat kruis is om ons heen, en in de geschiedenis. God plantte ons in een tuin vol kruizen. Kijk om je heen.

Heere, ik draag het Kruis van Hongerend Afrika, als een verborgen boodschap van u. Heere, ik draag het Kruis der Indianen in mijn hart, en neem het aan, om tot u te komen. Heere, ik draag het kruis van de zes miljoen joden, het kruis van zes miljoen, die in de tweede wereldoorlog op gruwelijke wijze omkwamen. Heere, ik draag de martelaren van het pauselijke bewind in mijn hart, en draag hun kruis, want het is uw kruis. Zoveel heksen, of gewoon natuurliefhebbers, verbrand, en zoveel ketteren, of andersgelovenden, of gewoon cryptici. Ik draag hun kruis en

neem het aan, om tot u te komen, die lijdt in het binnenste der aarde. U heeft uw zaad in de hel gezaaid, en wij doen net als u, omdat wij u volgen. En dan het kruis der dieren, kruis der bomen en bloemen, het kruis van uw natuur en wildernis, wij nemen het aan. Dat is Christus aannemen. En niet : Oh Heere, ik neem u aan. En dan met een vrolijk gezicht het kruis afwerpen om voor de rest van je leven te gaan 'lofprijzen'. God is toch doof. Verdoe je tijd er niet mee.

Het diepere kruis een kruis van woede, heilige haat, leidende tot diepere stilte. Hieraan kun je ze herkennen, zij die Christus volgen. Ze haten de wereld, de zonde, zij haten de materie, en hun woede groeit. Ze zijn apart gezet door Gods Toorn.

God spreekt niet meer, en toch spreekt Hij, als een prachtige Paradox. Zij die Hem volgen hebben een nieuwe taal geleerd, hebben Zijn orakelen leren kennen : de geschiedenis, het cryptische. Oh ja, zij gaan door grote lange woestijnen heen. Zij hongerden, en dorsten, maar God laat zien dat het een kruis is. Armoe is het voorportaal van het kruis, en zij die de armen en de armoe niet in hun binnenste dragen, kunnen niet tot het kruis komen. Het kruis en de dood vlucht van hen weg, en zij leven in de leugen van voorspoed, de glitterwereld. Ik zal u haarfijn uitleggen wat dit inhoudt. Het zal niet voor eeuwig zo duren. U wordt gefokt door de Mammon. Straks haalt hij de glitters weg, en dan kunt u de rest van uw leven, en zelfs misschien na de dood en in de eeuwigheid : hongerden naar de vruchten en de heerlijke wijn van vroeger, hongerden naar de moederborst, maar het zal er niet zijn. Kent u dat plaatje waar een drenkeling op een schildpad of vis zit en aan een stok wat voedsel voor de schildpad of vis laat bungelen ? Zo brengt het dier hem naar een eiland.

Het is een slavencode, die ook wel Tantalus genoemd wordt, een deel van de hel. Daar worden de rijken en de voorspoedigen dus voor gefokt. Na de val van hun glitters zullen ze gekweld worden door hun herinneringen, en die herinneringen zullen hen allerlei klusjes laten doen. Er hangen vruchten voor hun ogen, en zodra ze naar voren buigen om ervan proberen te eten trekken de vruchten zich terug. Dat is de tragedie van het voorspoeds-evangelie. Het is een slavenfokkerij. En God kan niks voor ze doen, omdat ze het kruis verworpen hebben. God is het kruis, hieraan gelijkgeworden in zijn lijden. Dat is de tragedie der rijken. Eeuwig is altijd aeonisch, dat wil zeggen : tijdelijk, totdat de straf is uitgezeten. 'Altijd' is dus heel cryptisch : Tot de volle munt terugbetalen. Er is geen altijddurig en oneindig leed, niet voor de arme, en ook niet voor de rijke. Indien wel, of voor u nog steeds : De cryptiek zal dit een halt toeroepen en doen afbrokkelen. Cryptiek is tijdloos.

Als je tot het dieper kruis bent gekomen, en je ziet geen uitweg meer, en je ziet het nut er niet van in, bedenk dan dat dit wiel waaraan je hangt de deur opent naar een dieper leven. Het is een deur in de aarde waardoor je leert dat God op vele manieren kan spreken.

Kun je dat volhouden, om met een slapende God te zijn ? En dat terwijl de stormen zo bulderen ? We zitten als discipelen in Romeinse ballingschap, en onze God slaapt. Tot wie roepen we dan ? Of omhelzen we Zijn diepere kruis, worden we stil om alles te 'aanvaarden'. Zoals Paulus sprak : Aanvaardt het lijden. Dat is wat anders dan het oh zo makkelijke aanvaarden van Jezus Christus. Maar er is geen Christus zonder kruis. Ga eerst het pad van het Oude Testament, waar God bijna niet sprak. Als er ergens kruizen zijn : Daar zijn kruizen. Zij vormen het fundament van het kruis van Christus. Zij zijn de wortels van het kruis van Christus. Wie iets van Christus gezien heeft : Kom dieper. Wie

iets van Christus en het kruis gezien heeft : Kom dieper. Er is een diepere weg. Jezus ging naar de onderwereld, daalde door het kruis daarin af, daar, waar de Vader al gekruisigd was, waar een deel van de Vader al niet meer sprak, en niet meer luisterde.

Laten we er aan gewend raken dat God niet spreekt. We leven in een wereld van het consumeren. We leven in een wereld van veel vragen en weinig geven. Oh, hoe we druk in de weer zijn met onze eigen huisjes en kruisjes. Maar het ware kruis des heeren kennen we niet, het kruis dat alle grenzen doorbreekt.

God lijdt in het binnenste der aarde, daar waar alle stemmen doven, en soms afgrijselijk gegil. Daar waar alle oren zijn afgestorven, uitgestorven, maar waar op sommige plaatsen die oren weer aangroeien, gevoeliger dan ooit. God is er voor weggevlucht, die alarmen. God is blind geworden door de felle lichten. En openbaringen krijgen we niet, want wij hebben zijn woord : het geschrevene en het gelezene, en wat echoes die in de wind verdraaien. Visioenen zijn hier uitgestorven, en ook dromen. Wij dromen niet, maar rommelen nog wat na. God is gevlucht op het diepere kruis. Waar is God ? Wij weten het niet. Onze dromen zijn slechts gebrabbel, onze profetieën zijn slechts geruis. God heeft ons verlaten. Noemen we het zonde, of noemen we het kruis ?

Waar oren zijn gesloten, waar monden zijn afgebroken, uitgestorven, doorboort, gekruisigd en gesnoerd, het diepere kruis van woede, van haat, waardoor God niet meer kan spreken, zo stil geworden, kijk het slaapt. Zoveel kruizen in een rij, maar wat doen wij ? Het is de taal des kruizes, maar ziet, wij spreken 't niet. Wij hebben allen grote monden, brengende zoveel verdriet. Onze monden zijn vuil, niet door stilte getemd. Het lijkt op onze wereld, al die kruizen, en dan ineens zoveel namen.

De oorlog heeft ons kapotgemaakt, 't spreekt van een Eeuwig Kruis, zoveel

vrienden verloren, en de herinnering leeft voort. Oh, pauselijke macht, 't woord opgesteld, door ketters op de brandstapel gebracht. En dan de indianen, wiens botten werden gebroken, zij waren het laatste stukje natuur, het grootste kruis, de aarde. Nog steeds vind ik die botten daar, zo diep in de aarde, een dieper kruis vond ik daar, zoveel jodennamen. En dan het dubbelkruis, zij die zelfs het laatste wat zij hadden weggaven, hun andere wang toekeerden, de extra mijl gingen, zowel het kleed als het hemd, naakt lagen zij daar.

Oh, hongerend Afrika, het dier kan nu alleen nog maar zwijgen. Teveel gezien, teveel woede, teveel haat, 't heeft hen stil gemaakt. Want daarboven in de rijke landen hebben ze nog niet genoeg.

Waar God niet meer spreekt, alleen door wat orakelen, de echo's van een oude lange preek. Het Diepere Kruis is wat Hem bezig houdt, waar Hij van houdt. Hij heeft Zijn Kerk verworpen, roept zelfs niet meer vanuit de woestijn. Hij is de aarde ingetrokken, waar Hij hangt en zwijgt aan een dieper kruis.

Hij is onzichtbaar. Niemand ziet Hem wanneer Hij door de straten gaat. Hij is onzichtbaar en Hij slaapt, als een slaapwandelaar.

In het diepste van de aarde, Hij hangt daar. Niets willende weten van troost of verlichting. Hij wil het kruis niet verliezen, oh doof Zijn kruis niet uit. Wees geen Petrus, zeggende : 'dat verhoede God,' trekkende zijn zwaard. Hij is op weg naar het kruis. Zij hebben Hem bedroefd, geschopt, uitgedoofd, tegen Hem ...gezonderd. Hij leeft niet meer. Ja, God is dood. En weet je waarom ? Hebt gij niet de geest gedood ? God is er niet meer. Er is geen God. Je hebt gelijk, en weet je waarom ?

Het is maar een halve waarheid. God is een Paradox. Maar niet verder te

trekken zou een zonde en een leugen zijn. Daarom volg ik het diepere kruis, ook in de Paradox. Het kruis der kinderen is zo groot. Er gebeurt zoveel, en zij begrijpen het niet. Zij zijn blind en doof voor zoveel dingen, worden heen en weer geblazen door zoveel winden.

De lijdende aan het diepste kruis spreekt niet meer, maar brengt een heel ander geluid voort. Natuurlijk is dit beeldspraak, en trouwens alles wat hierboven stond was beeldspraak.

De Ware Leer rondom het bloed moet hersteld worden. Judas kreeg dertig zilverstukken in ruil voor het bloed van Christus. Het werd bloedgeld genoemd. Toch kocht Jezus ook door dit proces zijn volk los. Bloed is geestelijk geld, maar er moeten wel wetten van economie zijn, en die zijn er niet. Er is van bloed een markt gemaakt, en hierop heeft men het rechtswezen gebouwd, en zelfs het medisch circuit.

Voor dertig zilverlingen werd Jezus verkocht door zijn discipel. Maar vandaag de dag gebeurt dat nog steeds. Overwinning wordt gekocht en verkocht, en zo ook Vergeving van Zonden, Rechtspraak, Zorg en Genezing, allen delen van Christus. Christus zei : 'Om niet hebt gij het ontvangen. Geeft het om niet.'

De dertig zilverlingen weerspiegelen de Grieks-Romeinse beschaving van kopen en verkopen. En de wereld, die de spiegel van de kerk is, zorgde ervoor dat recht en medische hulp alleen iets was voor en van de rijken, gebouwd op het bloed van de armen. Zo werd de beschaving een wrede machine, een slavenfokkerij.

Maarten Luther deed zijn mond open, en bracht de reformatie. Het verschrikkelijke verleden werd ergens opgeborgen, maar ging elders voort, zij het in andere vorm. Je kunt de kop van de draak eraf hakken, maar er verschijnen er twee voor in de plaats.

Wat waren er veel verzetsstrijders,

barbaren en anarchisten, die hun mond wagenwijd los durfden te zetten. Ook de mond moest aan de markt en haar wetten worden overgeleverd, om in de handen te komen van de poppenbazen.

De strijd is namelijk om de mond. Wie het paard beteugeld zal er op rijden. We dragen allemaal al min of meer het nummer van het beest, 666, waarmee we kopen en verkopen. Het is het nummer van de mens als beest.

Gladiators voor de oorlogen die zij voeren. Het ontmaskeren van de bazen boven de bazen, en zo een weg te vechten trede voor trede.

Zij zorgen voor nieuwe doorbraken en nieuwe doorgangen. Hierbij vertrouwen ze niemand : geen man, geen vrouw, geen beest, en zelfs hun eigen broeders en zusters niet. Niemand is te vertrouwen ! Hier is bedrog op bedrog.

Het zijn geen slijmerds die feestjes afflopen om mensen te behagen, of vrouwtjes om hun vingers te binden. Het zijn geen patsers die als pronkhanen de gemeentes langsgaan om hun krachten te vertonen, hun profetische gaven, hun gaven van genezing, het laten vallen of lachen in de geest, etcetera. Maar als God hen roept, dan gaan ze, en dan spreken ze het woord van scheuring. Ze komen niet om vrede te brengen. Ze ziften de kudde.

Ook pronken ze niet met hun armoe, of hun kruis. Neen. Wanneer zij spreken gaan zij recht op hun doel af : de oproep tot geestelijke oorlogsvoering, het afleggen van het vlees dat in de weg staat. De wapenrusting stelt niet veel voor. Door het kruis zal ze gevormd worden, en door de beoefening ervan.

Hij strijdt niet voor aandacht, maar juist om van die aandacht los te komen, om te komen tot Hem die niet hoort, tot Hem die niet spreekt, tot het diepste kruis. En ook hij zal zien dat zijn laatste vonkje wordt weggenomen, en dat hij daar staat, naakt en wapenloos, als een prooi voor demonen. De Heere heeft het over

verslondenheid. Zonder die verslondenheid kunnen we niet tot Hem komen. We zullen oorlogen gaan verliezen, maar wat dan nog ? Het brengt ons tot Hem, tot die verborgen putten waarin Hij opgesloten zit. Het zijn geen protserige overwinnaars die overal hun krachten demonstreren. Neen. Het zijn geen kampioenen. Ze dragen het kruis. Ze strijden door het lijden. Hun wapen is een kruis, hun schild een grafsteen, en hun pantser een spotgewaad. Zij zijn dwazen voor de Heer.

(Uitgave SBAT)
